

מסכת גיטין

פרק ב

א. הַמְבִיא גַט מִמּדִינָת הָעֵם וְאָמֶר, בְּפָנַי נְכֹתֶב אֲבָל לֹא בְפָנַי נְחַתֶּם, בְּפָנַי נְחַתֶּם אֲבָל לֹא בְפָנַי נְכֹתֶב, בְּפָנַי נְכֹתֶב כָּלֹו וּבְפָנַי נְחַתֶּם חָצִיו, בְּפָנַי נְכֹתֶב חָצִיו וּבְפָנַי נְחַתֶּם כָּלֹו, פָסּוֹל. אַחֲד אוֹמֶר בְּפָנַי נְכֹתֶב, וְאַחֲד אוֹמֶר בְּפָנַי נְחַתֶּם, פָסּוֹל. שְׁנַיִם אוֹמְרים בְּפָנֵינוּ נְכֹתֶב, וְאַחֲד אוֹמֶר בְּפָנַי נְכֹתֶב, וְשְׁנַיִם אוֹמְרים בְּפָנֵינוּ נְחַתֶּם, כְּשֶׁר:

ב. נְכֹתֶב בַיּוֹם וּנְחַתֶּם בַיּוֹם, בְלִילָה וּנְחַתֶּם בְלִילָה, בְלִילָה וּנְחַתֶּם בַיּוֹם, כְּשֶׁר. בַיּוֹם וּנְחַתֶּם בְלִילָה, פָסּוֹל. רַבִּי שְׁמַעוֹן מַכְשִׁיר, שְׁהִיא רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֶר, כֹל הַגְּטִין שְׁנַכְּתָבוּ בַיּוֹם וּנְחַתְּמוּ בְלִילָה, פָסּוֹלוֹן, חַיִן מַגְטִי נְשִׁים:

ג. בְכָל כוֹתְבִין, בְדִיוֹן, בְסִם, בְּסִקְרָא, וּבְקוּמוֹס, וּבְקֻנְקֻנְתּוֹם, וּבְכָל דָבָר שְׁהִיא שֶׁל קִימָא. אֵין כוֹתְבִין לֹא בְמַשְׁקִים, וְלֹא בְמַיִ פְּרוֹת, וְלֹא בְכָל דָבָר שֶׁאִינוֹ מַתְקִים. עַל הַכָּל כוֹתְבִין, עַל הַעַלְהָ שֶׁל זִית,

וְעַל הַקָּרֵן שֶׁל פִּרְהָ, וַנְוֹתֵן לְהָ אֶת הַפִּרְהָ, עַל יָד שֶׁל עֲבָד, וַנְוֹתֵן לְהָ
אֶת הַעֲבָד. רַبִּי יוֹסֵי הַגְּלִילִי אָמֵר, אֵין כוֹתֵבִין לֹא עַל דְּבָר נְשִׁישׁ בּוֹ
רוּם חַיִים, וְלֹא עַל הַאֲכָלִין:

ד. אֵין כוֹתֵבִין בְּמַחְבָּר לְקַרְקָע. כְּתַבּוּ בְּמַחְבָּר, תָּלַשׁוּ וְחַתְמָוּ וְגַנְגְּנוּ
לְהָ, כְּשֶׁר. רַבִּי יְהוָה פּוֹסֵל, עַד שְׂתִּיהָ כִּתְבָּהוּ וְחַתִּימָתוּ בְּתַלְוָשׁ.
רַבִּי יְהוָה בָּנוּ בְּתִירָא אָמֵר, אֵין כוֹתֵבִין לֹא עַל הַגִּיר הַמְּחֻיק וְלֹא
עַל הַקְּפָתָרָא, מִפְנֵי שֶׁהֵוָא יָכֹל לְהַזְדִּיב. וְחַכְמִים מַכְשִׁירִין:

ה. הַכָּל כְּשִׁירִין לְכַתֵּב אֶת הַגֶּט, אַפְלוּ חִרְשׁ, שׂוֹטָה וְקַטָּן. הָאֵשָׁה
כוֹתֵבת אֶת גַּטָּה, וְהָאִישׁ כֹּתֵב אֶת שׂוּבָרוֹ, שֶׁאֵין קִיּוֹם הַגֶּט אֶלָּא
בְּחוֹתְמָיו. הַכָּל כְּשִׁירִין לְהַבִּיא אֶת הַגֶּט, חַוֵּץ מִתְחָרֵשׁ, שׂוֹטָה וְקַטָּן
וּסְוָמָא וְנָכְרִי:

ו. קִבֵּל הַקָּטָן וְהַגָּדִיל, חִרְשׁ וְגַתְפָּחָת, סְוָמָא וְגַתְפָּחָת, שׂוֹטָה
וְגַשְׁתָּפָה, נָכְרִי וְגַתְגִּיר, פְּסָוֵל. אָבֵל פְּקָה וְגַתְחָרֵשׁ וְחַזָּר וְגַתְפָּחָת,
פְּתִוָּחָה וְגַסְפָּמָא וְחַזָּר וְגַתְפָּחָת, שְׁפִויִי וְגַשְׁתָּפָה וְחַזָּר וְגַשְׁתָּפָה, כְּשֶׁר.
זה הַכָּל, כָּל שְׂתִּיחָלָתוֹ וְסָופּוֹ בְּדָעַת, כְּשֶׁר:

ז. אִף הַגְּשִׁים שֶׁאִינֵּן גְּאָמָנוֹת לְוֹמֶר מַתָּ בְּעַלָּה, גְּאָמָנוֹת לְהַבִּיא אֶת
גַּטָּה, חַמּוֹתָה וּבַת חַמּוֹתָה וְאֶרְתָּה וּבַת אֶרְתָּה וּבַת בְּעַלָּה. מַה בֵּין גַּטָּה

למייה, שהכתב מוכיח. האשה עצמה מביאה את גטה, ובלבד
שהיא צריכה לזרם, בפניהם נכתב ובפניהם נחתם: